

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Alliance One International Inc., poprzednio Dimon Inc. (zwana dalej „wnoszącą odwołanie”) wnosi o: i) uchylenie przez Trybunał wyroku Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 12 października 2011 r. w sprawie T-41/05 w zakresie, w jakim Sąd uznał w nim Alliance One International, Inc. (zwaną dalej „AOI”), poprzednio Dimon Inc. za solidarnie odpowiedzialną za popełnione przez Agroexpansion naruszenie; ii) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 października 2004 r. wydanej w sprawie COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania w zakresie, w jakim dotyczy ona wnoszącej odwołanie i odpowiedniego obniżenia nałożonej na nią grzywny; oraz iii) nakazanie Komisji pokrycia kosztów.
- 2) Po pierwsze wnosząca odwołanie twierdzi, że Komisja i Sąd Unii Europejskiej błędnie zastosowały art. 101 ust. 1 TFEU i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 uznając AOI za odpowiedzialną za popełnione przez Agroexpansion naruszenie. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd Unii Europejskiej naruszył jej prawo do obrony oraz art. 296 TFEU wyjaśniając dopiero w wyroku (i z tego względu ex post facto) rozumowanie dotyczące zastosowanego w decyzji Komisji standardu dowodu. Wnosząca odwołanie jest więc zdania, że Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo określając metodę przypisywania odpowiedzialności, a w szczególności przyjmując metodę dwojakiej podstawy, która posłużyła do dyskryminacji przedsiębiorstw według zasadności argumentów przedstawionych w skardze, lecz nie doprowadziła do ustalenia standardu przeprowadzania dowodu. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd nie mógł też pominąć okoliczności, że Komisja nie uzasadniła swej decyzji w części dotyczącej braku obalenia [domniemania].
- 3) Po drugie, wydany przez Sąd Unii Europejskiej wyrok ma pozbawiać wnoszącą odwołanie jej uprawnień wynikających z ogólnych zasad prawa Unii, zawartych w EKPCz oraz w karcie praw podstawowych, stanowiącej obecnie część traktatu lizbońskiego i z tego względu mającej walor prawa pierwotnego.
- 4) Po trzecie, choć Sąd potwierdza, że wnosząca odwołanie nie została uznana za odpowiedzialną za popełnione przez Agroexpansion naruszenie w odniesieniu do okresu sprzed 18 listopada 1997 r., to jednak nie wyciąga odpowiednich wniosków z popełnionego przez Komisję błędu i zgadza się na dyskryminację wnoszącej odwołanie. W pierwszej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi, że wyjściowa kwota grzywny powinna była zostać zwiększona tylko o 30 %, gdyż w przeciwnym razie Dimon jest dyskryminowana w porównaniu z innymi adresatami spornej decyzji. W drugiej kolejności wnosząca odwołanie twierdzi, że Komisja popełniła błąd przyjmując obrót Dimon w 2003 r. jako podstawę uzasadniająca zwiększenie kwoty wyjściowej grzywny na podstawie sekcji 1A akapit piąty wytycznych z 1998 r.
- 5) Wreszcie wnosząca odwołanie twierdzi, że miała prawo mieć uzasadnione oczekiwania, iż zostanie wobec niej zastosowane obniżenie kwoty grzywny na podstawie sekcji B pkt 3 tiret trzecie wytycznych z 1998 r. Jej zdaniem Sąd Unii Europejskiej popełnił w tym zakresie błąd, ponieważ: i)

uznał, iż ta okoliczność łagodząca nie znajduje zastosowania w niniejszym przypadku ze względu na charakter naruszenia oraz ii) uwzględnił podniesiony przez Komisję argument, zgodnie z którym wobec wnoszącej odwołanie zastosowano już okoliczność łagodzącą.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Tekst mający znaczenie dla EOG), Dz.U. L 1, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Włochy) w dniu 2 stycznia 2012 r. — Cristian Rainone i in. przeciwko Ministero dell'Interno i in.

(Sprawa C-8/12)

(2012/C 73/37)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Cristian Rainone, Orentino Viviani, Miriam Befani

Strona pozwana: Ministero dell'Interno, Questura di Prato i Questura di Firenze

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 43 i 49 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, takim jak art. 88 włoskiej T.U.L.P.S., na mocy którego „zezwoleń na prowadzenie zakładów może zostać udzielone wyłącznie koncesjonariuszowi lub posiadaczowi zezwolenia wydanego przez ministerstwa lub inne jednostki, dla których ustawa zastrzega prawo do organizacji i zarządzania zakładami, jak również podmiotom upoważnionym przez koncesjonariusza lub posiadacza zezwolenia na mocy tej koncesji lub zezwolenia”, oraz art. 2 ust. 2b dekretu ustawodawczego nr 40 z dnia 25 marca 2010 r., przekształconego na mocy ustawy nr 73/2010, na podstawie którego „art. 88 tekstu jednolitego ustaw o bezpieczeństwie publicznym, o którym mowa w dekrecie królewskim nr 773 z dnia 18 czerwca 1931 r. wraz z późniejszymi zmianami, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli określone w nim zezwolenie zostało wydane w stosunku do przedsiębiorstw handlowych prowadzących i przyjmujących publiczne gry z wygranymi pieniędzmi, uznaje się je za skuteczne dopiero po wydaniu właścicielom takich przedsiębiorstw odpowiedniej koncesji na prowadzenie i przyjmowanie gier przez niezależny urząd ds. monopolu państwa przy ministerstwie gospodarki i finansów”?

- 2) Czy wyżej wymienione art. 43 i 49 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo stoją one na przeszkodzie również przepisom krajowym takim jak art. 38 ust. 2 dekretu ustawodawczego nr 223 z dnia 4 lipca 2006 r., przekształconego przez ustawę nr 248/2006 zgodnie z którym „Artykuł 1 ust. 287 ustawy nr 311 z dnia 30 grudnia 2004 r. przyjmuje następujące brzmienie:

»287. Na mocy decyzji niezależnego urzędu ds. monopolu państwa przy ministerstwie gospodarki i finansów wprowadza się nowe sposoby dystrybucji gier dotyczących wydarzeń innych niż wyścigi konne według następujących kryteriów:

[...] określenie zasad ochrony koncesjonariuszy przyjmujących zakłady o stałych stawkach na wydarzenia inne niż wyścigi konne, uregulowane w rozporządzeniu, o którym mowa w dekrete ministra gospodarki i finansów nr 111 z dnia 1 marca 2006 r.«.

Powyższe pytanie dotyczy w szczególności tego, że ww. art. 38 ust. 2 przewiduje ogólną tendencję ochrony koncesji wydanych przed zmianą przepisów, szereg ograniczeń i środków, które w rzeczywistości mogłyby doprowadzić do zapewnienia utrzymania wcześniej istniejących pozycji rynkowych, na co wskazują wymogi otwierania nowych punktów sprzedaży w określonej odległości od już wyznaczonych punktów sprzedaży oraz ogólnej interpretacji art. 38 ust. 2 przedstawionej przez niezależny urząd ds. monopolu państwa, który włączył do umów koncesyjnych wyżej wymienioną klauzulę cofnięcia koncesji w przypadku bezpośredniego lub pośredniego prowadzenia zbliżonej działalności transgranicznej;

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, tzn. w przypadku stwierdzenia, że przepisy krajowe, o których mowa w poprzednich uwagach, są zgodne z prawem wspólnotowym — czy art. 49 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ograniczenia swobody świadczenia usług ze względu na interes ogólny należy zawczasu ustalić, czy ten interes publiczny nie został już w wystarczającej mierze uwzględniony poprzez przepisy prawne, kontrole i weryfikacje, którym usługodawca podlega w państwie, w którym ma siedzibę?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, na warunkach określonych w poprzednim punkcie — czy przy rozpatrywaniu proporcjonalności takiego ograniczenia sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę, że właściwe przepisy w państwie, w którym usługodawca ma siedzibę, przewidują kontrole równie rygorystyczne co kontrole wprowadzone w państwie świadczenia usługi lub nawet bardziej od nich rygorystyczne?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de commerce de Verviers (Belgia) w dniu 6 stycznia 2012 r. — Corman-Collins SA przeciwko La Maison du Whisky SA

(Sprawa C-9/12)

(2012/C 73/38)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de commerce de Verviers

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Corman-Collins SA

Strona pozwana: La Maison du Whisky SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 rozporządzenia nr 44/2001⁽¹⁾, ewentualnie w związku z art. 5 pkt 1 lit. a) lub b), należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi jurysdykcyjnemu — takiemu, jaki jest zawarty w art. 4 belgijskiej ustawy z dnia 27 lipca 1961 r. — który przewiduje jurysdykcję sądów belgijskich, gdy wyłączny dystrybutor ma siedzibę na terytorium Belgii i gdy uprawnienie do sprzedaży wyłącznej wywiera całość lub część skutków na tymże terytorium, niezależnie od miejsca siedziby udzielającego prawa do sprzedaży wyłącznej, gdy ten jest pozwanym?
- 2) Czy art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że stosuje się on do umowy na sprzedaż wyłączną rzeczy ruchomych, na mocy której strona kupuje towary u drugiej strony w celu ich odsprzedaży na terytorium innego państwa członkowskiego?
- 3) W razie odpowiedzi przeczącej na to pytanie, czy art. 5 pkt 1 lit. b) rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on umowy na sprzedaż wyłączną — takiej, jaka jest przedmiotem sporu między stronami?
- 4) W razie odpowiedzi przeczącej na dwa poprzednie pytania, czy sporne zobowiązanie w przypadku rozwiązania umowy na sprzedaż wyłączną to zobowiązanie sprzedawcy-udzielającego prawa do sprzedaży wyłącznej czy kupującego-dystrybutora?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1).